

תת"ע 16757/11-16 - מדינת ישראל נגד אנרי שימשילשווילי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 16757-11-16 מדינת ישראל נ' שימשילשווילי

לפני כבוד השופטת ענת יהב
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל

הנאשם:
אנרי שימשילשווילי
ע"י ב"כ עו"ד מלמה

החלטה

מונחת לפניי טענה מקדמית שהעלה הנאשם, באמצעות בא כוחו, העותר לביטול כתב האישום, זאת נוכח התיישנות העבירה.

הדו"ח הנדון עבר שני גלגולים, ככל שזה נוגע לזהות מבצע העבירה -

הדוח - כתב האישום, מתאר עבירה מיום 23.6.2016 שעניינה נהיגה במהירות מופרזת, של 86 קמ"ש במקום 50 קמ"ש, כאשר רכב מסוג מונית מ.ר. 9059026 נתפס בעדשת המצלמה א' 3, בצומת קיבוץ גלויות וחיל השריון מכיוון תל אביב מזרח.

תחילה הוגש כתב האישום נגד חדד ציון מספר ת.ז. .. אשר דינו הוכרע ונגזר בהיעדרו ביום 6.12.2016 (על ידי כב' השופטת בונדה).

גזר הדין כלל רכיבי קנס ופסילה על תנאי.

ביום 5.3.2017 הוגשה על ידי מר חדד בקשה לביטול פסק הדין אשר ניתן בהיעדר התייצבותו, כאשר תוכן הבקשה כללה הודאה של מר חדד בעובדה, כי אכן מדובר במונית אשר נתפסה וצולמה על ידי המצלמה, וכי אותה מונית אכן רשומה על שמו, אולם מדובר במונית אשר מר חדד משכיר לסוכנות, שמתווכת בינו, בעל הרכב, לבין הנהג אשר שוכר

את הזכות הציבורית הרשומה על שמו.

הבקשה לעיל נתמכה בתצהיר של מר חדד לאמור, ואליה צורף תצהירו של אדם אשר על פניו החזיק במונית בין התאריכים 1.1.2016 ועד ליום 1.10.2016. וכן, מצוינים כל פרטי המחזיק הלכאורי; מספר המונית, פרטי המצהיר, וכן חתימת ידו בפני עורך דין.

בסיפא של סעיף 3 לתצהיר האמור הוצהר: "כמו כן, אני מצהיר ומאשר כי אני מסכים שכל עבירה שנרשמה ו/או תירשם ע"ש בעל רישיון הפעלת המונית בתקופת השימוש, תוסב ותירשם על שמי וחובתי".

המדינה התנגדה לביטול פסק הדין, אולם על אף שמצאתי, כי הנימוק לאי התייצבות הנאשם אינו מוצדק, הרי שלנוכח התצהיר המפורט מצאתי, שישנו חשש לעיוות דין ולפיכך, נקבע דיון בבקשה לתאריך 8.3.2017.

בדיון שנקבע ליום 22.5.2017 התייצבו הצדדים כשמטעם הנאשם התייצב עו"ד גלעד שי, ועל פי הסכמות אליהם הגיעו הצדדים, בוטל פסק הדין שניתן בהיעדר הנאשם.

באותו המועד אף הוסב הדו"ח על שמו של המצהיר, מר שימשילשולי הנרי ת.ז. .. הוא הנאשם הנוכחי, אשר זומן למועד דיון חדש.

בדיון מיום 25.9.2017 נסתבר, כי אישור המסירה כנגד הנאשם הנוכחי חזר בציון "מען שגוי" ולפי בקשת המשיבה, נדחה הדיון בפעם נוספת לאיתורו וזימונו בשנית על ידה.

למועד הדיון החדש אשר נקבע ליום 24.12.2017 זומן בטעות בעל הרכב ולא הנאשם, ומשלא ניתן היה לקיים את הדיון, נאלץ בית המשפט לדחות את הדיון שוב.

בדיון הנדחה ביום 27.3.2018 התייצבה ההגנה וביקשה דחייה על מנת לבחון את הסוגיות בתיק, ועל כן, יהא ניתן לומר כי הנאשם ידע על היותו מואשם בעבירת הנהיגה במהירות, על פי הפרטים המתוארים לפחות ביום 27.3.2018, דהיינו פחות משנתיים לאחר ביצוע העבירה המיוחסת (תאריך העבירה - 23.6.2016).

ביום 22.5.2018 הופיע בפניי הסניגור, והעלה שתי טענות מקדמיות אשר האחת הינה תולדה של האחרת.

טענת ההגנה

ההגנה טענה כי נפל פגם או פסול בכתב האישום, וזאת לאור העובדה שהדו"ח התיישן.

ובהרחבה, גם אם מניחה ההגנה, לטובת התביעה, כי גם לו ידע הנאשם על דבר קיומו של כתב האישום ותוכנו, במועד הדחייה האחרון, דהיינו ביום 24.12.2017, הרי שמדובר בפרק זמן של כשנה וחצי מיום ביצוע העבירה המיוחסת, וכן, חלפו למעלה משלושה חודשים, מאז הוכח כי אחר החזיק ברכב, ולמעשה, חלפו כשבעה חודשים מאז הוסב כתב האישום על שמו של הנאשם (ביום 22.5.2017), כך שאין מנוס אלא מההחלטה כי הדו"ח התיישן כנגד הנאשם הנוכחי.

עוד טוענת ההגנה כי תיקון כתב אישום על ידי הסבתו כפי שנעשה באולם בית המשפט, איננו ראוי, ואיננו תקין, שכן היה צורך בביטול כתב האישום ובהגשתו מחדש.

באת כוח המאשימה במענה לטענת ההגנה (במ/2) מדגישה, כי תיקון כתב אישום יכול להיעשות בכל עת על ידי תובע, כל עוד לא בוצעה כפירה בתיק. כמו כן, טוענת המאשימה כי בית המשפט התיר את התיקון, והיא סומכת ידיה על כך, אליבא דדעת המאשימה כי, מאחר והתיקון נעשה באולם בית המשפט ומאחר, וסמכותו של תובע להגיש כתב אישום, גם בעבירות מסוג ברירת משפט לבית המשפט, בהתאם להוראות **סעיף 228(ד)** לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"), הרי שהתיקון נעשה ונערך על פי הדין, כפי שנעשה במקרה זה ותוך תיקון שמו של הנאשם על גבי כתב האישום.

עוד הדגישה המאשימה, כי לא הוגש תצהיר מטעם הנאשם אשר יש בו כדי לאמת את העובדה הנטענת על ידי ההגנה והיא שהנאשם לא ידע על ביצוע העבירה, קודם לתאריך שנטען על ידי ההגנה, דהיינו, רק בינואר 2018.

בעיקר מציינת המאשימה, כי בהתאם להוראות סעיף 225א' (א) לחסד"פ לא מוטלת חובת יידוע של הנאשם במועדים שנקבעו בסעיף, כך שדי בכך שכתב האישום הוגש או הומצא במועדים הרלוונטיים, וזאת לאור כך שמדובר בכתב אישום שהוגש לבית המשפט.

ולסיום טוענת המאשימה כי, חלה חובה על כל אדם על פי החוק לעדכן כתובתו במשרד הפנים, וכנהג, היה על הנאשם לדאוג כי דברי הדואר יגיעו אליו ומשלא עשה כן, אין לו להלין אלא על עצמו וכי יש לדחות את טענת ההתיישנות.

דין והכרעה

על מנת להכריע אלו הם המועדים החלים לגבי הדו"ח שלפניי יש לבחון את מהות העבירה ואופן איפתה.

כתב האישום מגלה כי מדובר בעבירה לכאורית, של נהיגה במהירות מופרזת של 86 קמ"ש במקום 50 קמ"ש בדרך עירונית, כאשר ניתן לראות על פי "פרטי העדים" שמדובר ברכב שנתפס בעדשת מצלמה א' 3 ומכאן, **שהוכחת העבירה מבוססת על צילום.**

לפיכך, הסעיף החל בעניין כתב אישום זה מופיע והוחרג **מסעיף 225א(א)** לחסד"פ, (אשר קובע שבעבירת קנס אשר בה הוכיח הבעלים כי אחר נהג ברכב יוגש כתב אישום אם לא חלפו שנתיים מיום ביצוע העבירה), כך שהסעיף הרלוונטי הוא סעיף קטן **(1א)** של סעיף זה, וזה לשונו;

"היתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 27א1 לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה...

(2)...."

וכך מורה לנו סעיף 225א'(2):

"על אף האמור בפסקאות (1) ו-(2) שבסעיף קטן (א1), הוכיח בעל הרכב כי לא חלה עליו אחריות פלילית לעבירה לפי סעיף 27ב לפקודת התעבורה, ניתן להגיש כתב אישום או להמציא הזמנה או הודעת תשלום קנס אם לא עברה שנה מיום ביצוע העבירה, או אם לא חלפו שלושה חודשים מהמועד שבו הוכיח בעל הרכב כי לא חלה עליו אחריות כאמור, לפי המאוחר, ובלבד שלא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה."

ומן הכלל אל הפרט,

מכיוון שמדובר בעבירה אשר הוכחתה מבוססת על צילום, הרי שיש להודיע לבעל הרכב או לזמנו בתוך 4 חודשים מיום ביצוע העבירה ובמידה שבעל הרכב אשר במקרה זה, מר ציון חדד, הוכיח כי אחר נהג, ובענייננו ולאור התצהיר החתום בפני עו"ד ועפ"י תוכנו, הנהג האחר, קרי, הנאשם הנוכחי הוא זה שנהג ברכב במועדים הללו, או לפחות נהג ברכב מנהג בעלים, הרי שאז יש להוכיח שהנאשם ידע על הגשת כתב האישום לכל היותר, שנה לאחר ביצוע העבירה או שלושה חודשים לאחר הוכחת זהותו, לפי המאוחר, והאמור בכפוף לכך כי לא חלפו שנתיים מיום ביצוע העבירה.

כפי שציינתי, העבירה הלכאורית מתייחסת לתאריך 23.6.16 כאשר ביטול פסק הדין נעשה ביום 22.5.17 כך שבמועד זה, עדיין לא חלפה שנה וניתן היה להגיש כתב אישום כנגד הנאשם דנן, דא עקא, שזימונו של הנאשם האחר התמהמה והיה צורך **בדחיית הדין פעמיים** עד אשר הגיע דבר קיום כתב האישום הנוכחי לידיעת הנאשם.

ההגנה מוכנה להניח כי כבר במועד הדחייה השני לזימון, הנאשם ידע על כתב האישום, דהיינו, ביום 24.12.2017.

בחנית תאריך זה על פי ההסדר המיוחד בחוק לעבירות קנס המבוססות על צילום מעלה כי, מדובר **בכ-7 חודשים**, לאחר המועד בו עלה בידו של בעל הרכב לסתור את חזקת הבעלות הקבועה בחוק, להנחת דעתו המספקת של בית המשפט כי אדם אחר, קרי, הנאשם הנוכחי, החזיק ברכב בשעת צילום העבירה, **ובכשנה וחצי לאחר מועד ביצוע העבירה**.

איני מקבלת את טענת המאשימה לפיה, היות ובית המשפט התיר את ההסבה, אזי הדבר מנוי וגמור, שכן טענה זו, תוביל, הלכה למעשה, לשינוי סדרי דין.

תוצאה זו, אינה מקובלת ואינה רצויה בעיניי ובית המשפט אינו יכול ליתן ידו לכך, שכן, טרח המחוקק והתקין את התקנות וחוקק את החוקים, ולו ייעתר בית המשפט לטענת המאשימה, יהיה בכך בכדי להפוך את דברי המחוקק ל'אות מתה', כשניתן יהא לעקוף את טענות ההתיישנות ומחדלי הזמנת הנאשם במועדים על ידי הגשת כתב אישום לבית המשפט או הסבתו באולם בית המשפט.

אכן טוב היה לילך בדרך המלך, דהיינו, לבטל את כתב האישום ולהגישו מחדש לאחר תיקון וציון שמו של המחזיק החליפי, שכן מדובר בשינוי מהותי של כתב האישום המסתכם בזוהר העושה, שהוא לב ליבו של כתב האישום.

ועדיין, אותו "קיצור דרך" אשר נעשה באולם בית המשפט, נעשה כדי להקל על המאשימה ולמנוע סרבול מיותר, אולם, אין בכוחו לאיין את זכויות הנאשמים ולשנות את מהות העבירה ואת סדרי הדין הנוגעים לאותה העבירה ובוודאי שאין בנוהג זה על מנת לגבור על לשון החוק.

לפיכך, יש לבחון האם המדינה עמדה בנטל על פי החוק הקבוע, ובמקרה זה, האם הודע לנאשם בתוך המועד שנקבע על דבר ההסבה והגשת כתב האישום.

הפניית המאשימה את בית המשפט להסדר הכולל בעניין עבירת קנס (שאינה מבוססת על צילום) שמכוחו ניתן להגיש כתב אישום בתוך שנתיים מיום ביצוע העבירה, אם הוכח שאחר הוא המחזיק ברכב, אינו חל בענייננו.

המדינה בתגובתה מתרעמת על כך, שההגנה לא צירפה תצהיר של הנאשם לגבי ידיעת תאריך הגשת כתב האישום ואיני מבינה את הטרוניה או את החובה המוטלת על הנאשם, לה טוענת המדינה, שכן על המדינה להוכיח כי עמדה בזמנים על פי החוק ליידוע/ הזמנת הנאשם ולא הפוך.

בנוסף, מציינת המדינה כי מסורה לתובע סמכות שבחוק להחליט על הגשת כתבי אישום בעבירות מסוג ברירת משפט (סעיף 228(ד) לחסד"פ), אולם, על פי אותו החוק, בסייפא, על התובע להפעיל סמכות זה במשורה ובמידתיות ותוך ציון נסיבות מיוחדות שיפורטו, שי שצורך בבירורן בבית המשפט ושיש בהן עילה לחריגה מן הכלל.

ובכל מקרה, גם אם הייתה מחליטה לעשות כך מלכתחילה בהיות כתב אישום זה חריג וצריך בירור נסיבות, עדיין, היה עליה לעמוד בזמנים אותם קבע החוק כהסדר מיוחד לסוג העבירות שנתפסו בעדשת המצלמה.

בעניין זה אף אדגיש, כי הדוח המציין את העבירה הוגש מלכתחילה (כנגד מר חדד), כדוח מסוג ברירת משפט ומצא דרכו לבית המשפט, רק לאחר שזה ביקש להישפט, כך שיש בכך כדי להעיד כי לא מדובר בנסיבות מיוחדות להגשת כתב אישום.

כמובן שאין המאשימה יכולה לשנות מטעמה רק משום שמרחת סכנת "התיישנות" מעל לדוח זה, ולהודיע כי בכוונתה להגיש כתב אישום, דבר אשר לטענתה משיב את הזמנים המנויים בסעיף 225'א (א) לחסד"פ, (מה גם שלטעמי לא הייתה יכולה להיבנות מכך, ועדיין הייתה צריכה לידע את הנאשם בתוך המועדים כפי שנקבעו).

בנוגע לסמכותו של תובע להחליט על הגשת כתב אישום, אפנה לעפ"ת 14912-07-12 **יאסר אלוקילי נ' מדינת ישראל**, שם נקבע:

"קביעת עבירת קנס כעבירה של ברירת משפט, אין בה כדי לגרוע מסמכותו של תובע להגיש בשל אותה עבירה כתב אישום, אם הוא סבור שנסיונות העבירה מחייבות את בירור המשפט, ובלבד שטרם נמסרה הודעת תשלום קנס לפי סעיף קטן (ב).

מלשוננו של סעיף 228(ד) נמצאנו למדים כי בפני תובע עומדת הברירה לשלוח הודעת קנס, אך אם הוא סבור שנסיונות העבירה מחייבות בירור המשפט, עליו להגיש כתב אישום בדרך הרגילה, אך בפירוש אין תובע יכול לעשות את השניים גם יחד.

סמכותו להגיש כתב אישום מסויגת, למעשה פוקעת, במקרה בו נשלחה הודעת תשלום קנס לנאשם. בדברים אלו טמון היגיון רב המלמד על תכליתו של סעיף 228 לחסד"פ, משעה שבחרה המאשימה לשלוח הודעת תשלום קנס, אין היא רשאית מן הנאשם לסיים ההליכים בדרך מקוצרת של תשלום קנס."

לא מצאתי שבמקרה שלפניי, קיימות נסיבות מיוחדות, שיש לבררן בבית המשפט, אף לא נסיבות מחמירות שיש בהן בכדי להצדיק הפיכת העבירה לעבירה מסוג העמדה לדין.

בנסיבות אלו, אני מקבלת את בקשת הנאשם ומורה על ביטול כתב האישום מחמת התיישנות.

המזכירות תודיע החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ל' חשוון תשע"ט, 08 נובמבר 2018, בהעדר
הצדדים.